

[H. C. Hansen.]

ringens finans- og pengepolitik. Med den stigende liberalisering er det snart regeringens eneste middel til at påvirke valutabalancen; men dette betyder ikke, som man en gang imellem får indtryk af, at det er de eneste forhold, der påvirker vor valutastituation. Tværtom — kan man måske sige. Der er vel ikke megen tvivl om, at de voldsomme forskydninger i vor valutastilling, som vi har været vidne til i det sidste par år, hovedsagelig skyldes prissvingninger for vore import- og eksportvarer i videste forstand, og at de sidste måneders forbedringer i langt højere grad skyldes de faldende importpriser og de stigende eksportpriser end regeringens penge- og finanspolitik, ihvorvel der også må tilskrives navnlig regeringens pengepolitik en indflydelse. Regeringen har imidlertid så godt som eneansvaret for den uheldige produktions- og beskæftigelsesudvikling.

Mon man forresten ikke skulle give regeringspartierne det gode råd, at de i glæden over den forbedring, som er indtrådt af de årsager, man kan læse sig til i den økonomiske årsoversigt, jeg her har nævnt, i glæden over, at der er en øjeblikkelig forbedring i vor valutastilling, skal passe på ikke at komme for højt op i den selvforherligelse, de er kommet ind i? Det kan jo give bagslag, når det går den anden vej. Og har jeg mon ikke ret, når jeg mener, at det har klemmt lidt på det sidste par måneder? Mon man ikke også skulle være lidt tilbageholdende med at fremhæve deponeringsordningernes altafgørende indflydelse på tekstilpriserne? Såvidt jeg kan se, er priserne faldet overalt i verden, uanset om man har deponeringsordninger eller ej. Det er vist ikke dårligt at gå ud fra, at vælgerne også selv kan tænke en smule.

Som jeg allerede har været inde på, har den højtærede finansminister nu stillet sig på det standpunkt, at han tør nøjes med et såkaldt overskud på 50 mill. kr. mod de 200, han for kort tid siden nævnte som det nødvendige. Jeg har sagt min mening om overbudgetteringssnakken i denne sammenhæng, og mit partis formand, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, holdt allerede den 30. marts en tale, hvori han sagde, at vi i den i øjeblikket usikre konjunktursituation anså det for uheldigt, om man lagde sig fast på en overskudspolitik, en overbudgetteringspolitik, om man vil, for hele finansåret, og at vi ikke ville medvirke til nye skatter til sikring af et sådant overskud.

Netop i finansårets første halvår, hvor den bundne opsparing endnu virker, vil der efter vor mening ikke være grund til en

yderligere skatteudskrivning. Den højtærede minister fremhæver en lignende betragtning, og jeg tvivler også på, at dette vil blive nødvendigt til efteråret. Skatteprovenuene synes ret forsigtigt ansat, og stigningerne i de anslåede udgifter forekommer ret rigeligt skønnet. Jeg tænker her ikke mindst på militærudgifterne, som nok ikke vil blive øget i det forudsatte tempo — i hvert fald hvis man skal bygge på hidtil indhøstede erfaringer. Så lad os blot, som ministeren profetisk udtrykker det, se tiden an til efteråret, da vi jo så har den af ministeren nævnte mulighed, at vi kan se et stykke længere frem i tiden!

Til den tid vil det også være klart, om der er kommet noget ud af regeringens sparebestræbelser. Der skal jo være optræk i denne retning, forstår jeg af ministerens tale. Vi vil alle gerne være med til at spare, alle partier. Men må jeg ikke råde til, at man snart holder op med almindelighederne. Der har været en enkelt antydning fremme, og den var ikke tiltalende. Jeg tænker på referatet i „Berlingske Tidende“ fra grossisternes sparemøde den 2. maj, hvor det ærede medlem hr. Jensen-Broby optrådte med sine sædvanlige såkaldte hensigter, som han med flid har undgået at røre det mindste ved i sin stilling som finansudvalgets formand. Ved denne lejlighed udtalte finansministeren ifølge „Berlingske Tidende“ — må jeg komme med et kort citat —:

„Og så er der sygehøusene, hvor det er billigere at ligge end at bo hjemme. Hvis man vil have det sådan, så må samfundet betale. Man kan spare meget på dette punkt ved ikke at gøre sygehøusene billigere end andre pensionater.“

Må jeg have lov at spørge ministeren, om dette referat er rigtigt? Hvis det er, forekommer det mig, at vi kan høre de gamle toner igen, som jeg ikke havde ventet at høre af den højtærede minister. Det kunne være nydeligt, om vi skulle vende tilbage til de gamle forhold, da det var et økonomisk anliggende for den enkelte at blive behandlet på hospitalet under sygdom.

Jeg synes altså ellers, at ministrene i praksis skulle vise, hvad og hvor de vil spare, i stedet for at boltre sig i de ganske vist billige, men også kompromitterende almindeligheder, man ellers har henholdt sig til.

Må jeg her udtale min tilfredshed med ministerens løfte om, at regeringen til efteråret vil fremsætte forslag til nye love om formue- og indkomstskatterne til staten. Vi er glade for, at dette nu meddeles. Vi ved jo, at ministeren har sine særlige synspunkter,